

## [Vagn Bro.]

Jeg vil gerne have lov til at sige følgende, som vi har fået oplyst under udvalgsbehandlingen: for det første er det slået fast, at i 1961, hvor vi undersøgte forholdene, faldt antallet af ulykker i de 46 dage, hvor der var begrænsninger, med 27,5 pct., medens der i de 25 dage, hvor vi ikke havde begrænsninger, var, selv om det kun var et lille fald, dog et fald trods den øgede bilpark.

Det står for det andet fast, at for så vidt angår landeveje — og det er jo egentlig dem, der er mest benyttet — nemlig amtsveje, der ikke er hovedveje, og de tosporede hovedveje, og det er de fleste i dette land, uden for tæt bebyggede områder, er der i perioder med hastighedsbegrænsning i sommeren 1961 sket et fald på 24 pct. og i sommeren 1962 med 30 pct., og derfor er det, jeg siger — bortset fra alle disse teoretiske diskussioner — : vil man en nedsettelse af disse ulykker, så er det på dette punkt — der kan være mange andre områder, vi skal ændre — slået fast, at dette er vejen til at få ulykkernes antal bragt ned.

Til disse rent positive oplysninger fra udvalgsbehandlingen vil jeg gerne føje, at vi har fået en udtalelse fra England, hvori det hedder, at antallet af uheld i 1960 på veje med begrænset hastighed i den tid, begrænsningen var gældende, var 30 pct. mindre end i de tilsvarende perioder i 1959.

Og jeg går videre og tager et land, der minder i så høj grad om Danmark, nemlig Holland, hvor det forlyder, at der synes at være en nedadgående tendens i antallet af uheld på de nævnte vejstrækninger. Erfaringerne fra tidligere undersøgelser vedrørende uheld i bebyggede områder, hvorefter hastighedsbegrænsninger fører til nedgang i antallet af de alvorlige uheld og i antallet af dræbte og alvorligt tilskadede, blev bekræftet.

Jeg nærer selvsagt en afgjort tillid til det danske politi. Nu har jeg i mange tilfælde — ikke om dette punkt — talt med de høje herrer ved skrivebordene; rigspolicefen har jo, og det er meget udmærket, en meget skrivende kommissær — jeg ved ikke, om det er ham, der har skrevet dette, det er jo så en fortsættelse af hans glørværdige skribentvirksomhed — men

jeg har om dette emne talt med „dem i marken“, og de har en ganske anden anskuelse. Når man nu taler om senere på året at indhente oplysninger, så kunne jeg lide i et tilfælde som dette, hvor vi jo gerne vil høre alle grupper, at høre dem, der på motorcykel er ude i vrirnen, og give dem lejlighed til at udtale sig om ulykkerne og farten på disse dage. Jeg synes, at de undersøgelser, der allerede er sket, viser, at de der ønsker ulykkerne nedad — jeg vil gerne her i dag erkende, at de mange tusinde færdselsskilte i vort land har vist sig at bringe ulykkerne nedad — nu kommer til at erkende, at i et lille land som vort kan vi ikke have disse tophastigheder. Derfor glæder jeg mig over disse forsøg i håbet om, at derefter er den høje minister rede til at tage sit standpunkt.

**Justitsministeren (Hans Hækkerup):** Jeg vil gerne takke udvalgsflertallet for dets indstilling. Jeg henleder opmærksomheden på, at jeg har anmodet udvalget om lov til mellem anden og tredje behandling at stille to ændringsforslag, som er nødvendiggjort af rent tekniske grunde.

Det ærede medlem frk. Helga Pedersen citerede fra rigspolicefens skrivelse, og det ærede medlem hr. Rimstad havde af citatet fået det indtryk, at rigspolicefens indstilling var rent negativ. Det er understreget i skrivelsen, og det fremgår også meget kraftigt af transportforskningsudvalgets beretning, at sommerperioden har vist en, som man udtrykker det, signifikant nedgang i ulykestallene, og det forekommer mig også, må jeg måske have lov til at sige, at rigspolicefen kommer en lille smule let hen over de bemærkninger, transportforskningsudvalget gør om forsøgene i forårsperioderne, uanset at udvalget, det erkender jeg, ikke ser på disse forsøg med alt for stor optimisme. Jeg synes derfor, det er lidt flot, når rigspolicefen taler om, at resultaterne er så få og af så ringe værdi. Det turde være en overdrivelse.

Om den frie natkørsel vil jeg gerne sige, at jeg drøftede jo dette problem med transportforskningsudvalget, som var betænkelig derved, idet man dels så sådan på det, at en ophævelse af hastighedsbegrænsningen på et vist klokkeslæt så at sige indebar en opfordring til at sætte